

има за кого и защо да живѣе, има кой да заплаче за неж, защото има кой да ѝ обича... А тя? Рада? Тя не може понѣ товара на нещастieto си, тя е много слаба. Тя нѣма какво да прави въ тоя тжженъ свѣтъ, съ който нищо не ѝ свързва вече... Но ако остане Бойчо живъ? Какъ страшно той ще ѝ прѣзира, защото тя не може се оправдà — очевидността бѣше противъ неж. Оскърбеното му самолюбие не може ѝ прости. Ударътъ, нанесенъ на сърдцето му и на гордостта му, бѣше твърдѣ дълбокъ... И Бойчо никога, никога не би ѝ видѣлъ... Той бѣше неумолимъ въ въпроса на честта, тя го знаеше. Не, не, тя трѣба да умре... Сега може да се умре лесно и дору славно, подъ развалинитѣ, благороднитѣ развалини на тоя геройски градъ. Нека си върви госпожа Муратлийска, а тя ще остане тука, нека да умре!.. Да, понеже Бойчо не ѝ казва да живѣе, не ѝ почете ни съ едно словце, то тя ще умре... И ако смъртта го отмине, то нека знае, че Рада е била честна мома, че и Българката не се бои отъ смъртъ и че тя се е прѣнесла жертва на любовта си къмъ него.

Такива, и подробни размисления, плодъ на отчаянието въ една нѣжна и сантиментална душа, съкрушена отъ нещастieto, се въртѣхъ, като буйни облаци, изъ главата на Рада, когато госпожа Муратлийска съ плачъ ѝ дръпаше и молѣше да ѝ послѣдва. Но Рада бѣше неумолима.

Въ тоя мигъ се чухъ викове на Българи въ улицата. Госпожа Муратлийска надникна отъ прозореца; тя видѣ възстанници; тя попига едного:

— Бай Христо, какво станъ горѣ? Огняновъ кждѣ е сега? Ами кждѣ бѣгашъ?

Възстанникътъ отговори запѣхтѣнъ:

— Батакъ, батакъ! Аничке, Огняновъ, клетникътъ... останъ си тамъ... Свѣтъ се испотроши... Бѣгайте по-скоро, къмъ Върлищница! и възстанниците ѝ исчезнахъ.